

да я покорятъ и присъединатъ къмъ своята и да заематъ мѣстото на източния императоръ съ всичката му абсолютна и неограничена властъ и права, които му били дадени направо отъ Бога. Пръвъ изразилъ тази идея царъ Симеонъ, който за нейното осъществяване употребилъ всички мирни, дипломатични и военни сръдства. Той открито заявилъ на византийцитѣ, че се стреми да седне на императорския прѣстолъ и за прѣкрatyване на войната прѣдлагалъ единствено условие: да го признаятъ за господаръ и императоръ²⁷. Симеонъ, за да даде видимъ изразъ на своитѣ стремежи приелъ титлата царъ, съ която до тогава българитѣ титулували византийскитѣ императори. Царъ Симеонъ, нѣма съмнѣние, и като източень императоръ, щѣше да бжде абсолютенъ и неограниченъ монархъ, какъвто билъ византийскитъ и той самъ въ отечествената си държава. Българскитъ народъ съвсѣмъ билъ свикналъ съ абсолютното монархично държавно управление: то за него било обикновенъ и необходимъ държавенъ редъ. Той съ радостъ и удивление гледалъ блѣсъка на владѣтелитѣ си и тѣхнитѣ аспирации и претенции за игемонията на Балканския полуостровъ считалъ за национална гордость, та воювалъ съ въодушевление. Кедринъ говори, че когато българитѣ подъ началството на Тихомира и Деляна възстанали противъ византийцитѣ, послѣднитъ имъ прѣдложилъ да си избератъ за владѣтель едного отъ двамата, защото споредъ неговото мнѣние ни една държава не може да успѣва и напрѣдва, когато се управлява отъ двама владѣтели. Българитѣ слѣдъ като изслушали рѣчта му, едногласно го избрали за самодръжець началникъ²⁸. Идеалътъ на царъ Симеона, да се

²⁷ Златирски В. Н. Писмата на патр. Ник. Мистика, Мсб. X, 402. XI, 18, 20, 38. XII, 123, 124, 140, 141.

²⁸ Cedr. II, 528. „*Δύο γάρ φησιν*“, *ἐριθακούς μία λόχη οὐ τρέφει, οὔτε μία χώρα εὐδοκῆσεται ὑπὸ δύο κυβερνουμένη ἀρχηγῶν.*